

ΠÓΤΕ

πότε, επίρρ. [<αρχ. πότε], πότε. **1α.** σε τετραπλή επανάληψη, ακούγεται σε αθλητικές συναντήσεις ως σύνθημα από φιλάθλους πως η ομάδα τους δε θα ηττηθεί ουδέποτε από την αντίπαλη ομάδα. Παρατηρείται ομαδικό χοροπήδημα. **β.** επίσης ακούγεται και από διάφορες εργατικές ομάδες ως σύνθημα, με την έννοια πως δε θα περάσει κάποιο αντεργατικό νομοσχέδιο. **2.** με άρθρο ουδ. ως άκλ. ουσ. **το πότε**, λέγεται, όταν ο ομιλητής ζητάει να πληροφορηθεί ή να καθορισθεί ο συγκεκριμένος χρόνος που θα συμβεί ή θα πραγματοποιηθεί κάτι: «αφού όλα έχουν τακτοποιηθεί, δε μας μένει παρά να ορίσουμε το πότε θα γίνει ο γάμος». (Ακολουθούν 29 φρ.)·

- άγνωστο πότε, βλ. λ. [άγνωστος](#)·
- αμ πότε, αύριο! ή εμ πότε, αύριο! βλ. λ. αύριο·
- αμήν και πότε! βλ. λ. αμήν·
- δε μ' ενδιαφέρει το πότε, αλλά το πώς, βλ. λ. [πώς](#)·
- μόνο πότε θα πεθάνω δεν ξέρω, βλ. λ. [πεθαίνω](#)·
- πότε αβγά, πότε πουλιά! βλ. λ. [πουλί](#)·
- πότε γελάει (και) πότε κλαίει, βλ. λ. [γελώ](#)·
- πότε η μια της βρομάει κι (και πότε) η άλλη της μυρίζει, βλ. λ. [μυρίζω](#)·
- πότε η μια της βρομάει κι (και πότε) η άλλη της ξινίζει, βλ. λ. [ξινίζω](#)·
- πότε η μια του βρομούσε κι (και πότε) η άλλη του μύριζε, βλ. λ. [μυρίζω](#)·
- πότε η μια του βρομούσε κι (και πότε) η άλλη του ξίνιζε, βλ. λ. [ξινίζω](#)·
- πότε θα φάμε κουφέτα; ή πότε θα φάμε τα κουφέτα; ή πότε τα κουφέτα; βλ. λ. [κουφέτο](#)·
- πότε με τα καρύδια του, πότε με το χαλβά του, έφερε την καλόγρια με τα θελήματά του, βλ. λ. θέλημα·
- πότε με το καλό; βλ. λ. καλός·
- πότε μήλα, πότε φύλλα, βλ. λ. [μήλο](#)·
- πότε ντόρτια, πότες εξάρες, βλ. λ. εξάρες·
- πότε ο Γιάννης βρακί και τώρα βρακοζώνα; Βλ. λ. Γιάννης·
- πότε ο Γιάννης δεν μπορεί, πότε ο κώλος του πονεί, βλ. λ. [Γιάννης](#)·
- πότε ο ένας της βρομούσε κι (και πότε) ο άλλος της μύριζε, βλ. λ. [μυρίζω](#)·
- πότε ο ένας της βρομούσε κι (και πότε) ο άλλος της ξίνιζε, βλ. λ. [ξινίζω](#)·
- πότε ο ένας του βρομάει κι (και πότε) ο άλλος του μυρίζει, βλ. λ. [μυρίζω](#)·
- πότε ο ένας του βρομάει κι (και πότε) ο άλλος του ξινίζει, βλ. λ. [ξινίζω](#)·
- πότε πότε, μερικές φορές, σε αραιά χρονικά διαστήματα, σπάνια: «έχω πολύ καιρό να τον δω, αλλά πότε πότε

περνάει απ' τα μέρη μας». Συνών. από καιρό σε καιρό / κάπου κάπου / που και που·

- ποτέ σου! απάντηση αδιαφορίας στην άρνηση κάποιου: «αφού σου 'χω πει πως δε θέλω να 'ρθω μαζί σας. -Ποτέ σου!»·

- πότε στα μέλια και πότε στα μαχαίρια, βλ. λ. [μέλι](#)·

- πότε το ένα της βρομάει και (και πότε) τ' άλλο της μυρίζει, βλ. λ. [μυρίζω](#)·

- πότε το ένα της βρομάει και (και πότε) τ' άλλο της ξινίζει, βλ. λ. [ξινίζω](#)·

- πότε το ένα του βρομάει και (και πότε) τ' άλλο του μυρίζει, βλ. λ. [μυρίζω](#)·

- πότε το ένα του βρομάει και (και πότε) τ' άλλο του ξινίζει, βλ. λ. [ξινίζω](#)·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας